

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 2769/12
13.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., кога заступа пуномоћник мр Драган Пашић, адвокат из Београда, улица Милоша Поцерца број 23/16, против туженог Већа Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова, ради поништаја решења туженог ДК број: 116-119/2011 од 18.10.2011.године, у предмету дисциплинске одговорности, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.02.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем у ставу 1. диспозитива, усваја се приговор тужиоца, полицијског службеника, запосленог у Полицијској управи за град Београд, изјављен против решења дисциплинског старешине Полицијске управе за град Београд ДС број 116-1/679 од 01.04.2011.године и наведено решење се поништава у делу који се односи на правну квалификацију повреде службене дужности, у ставу 2. диспозитива оглашава се одговорним тужилац, полицијски службеник Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град Београд, што није поступио по усменом налогу старешине,

издатом дана 27.08.2009.године, да се исели из стана у улици ... број ..., који је у власништву Републике Србије дат на коришћење МУП-у РС, а у који се именовани бесправно уселио, у месецу јануару 2005.године, чиме је учинио тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 1. и 7. Закона о полицији - „не извршавање, несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога претпостављеног“ и „понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима“, па му се на основу члана 159. став 1. тачка 1. Закона о полицији и члана 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у МУП-у изриче дисциплинска мера: новчана казна у износу од 50% од месечне плате запосленог у времену од три месеца, а ставом 3. диспозитива је одређено да се у осталом делу решење потврђује.

У тужби понетој поднетој Управном суду дана 05.03.2012.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због битне повреде одредаба управног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује да је првостепено решење донето супротно одредби члана 163.б Закона о полицији, која прописује да вођење дисциплинског поступка за тешке повреде службене дужности застарева протеком две године од покретања дисциплинског поступка. Ово због тога јер је тужени покренуо дисциплински поступак против тужиоца закључком од 04.11.2009.године, оспорено решење донео 18.10.2011.године а тужиоцу га доставио тек 24.02.2012.године. Због наведеног је, по мишљењу тужиоца, повређена и одредба члана 208. став 1., члана 23. став 1. и члана 238. Закона о општем управном поступку. Такође сматра, да је оспореним решењем повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени није дао било какво образложење за своју одлуку, пошто не наводи који су све то критеријуми и одлучујуће чињенице недвосмислено довеле до тужиочевог кажњавања. Истиче да се у образложењу оспореног решења апострофира да тужилац није поступио по наређењу свог старешине (налог да се исели из стана), па у вези изнетог, тужилац указује да се у конкретном случају не ради о односима поводом рада и у вези са радом, већ о извршењу одлука надлежних државних органа, за чије извршење су искључиво надлежни судски извршитељи, сходно Закону о извршном поступку. У прилог изнетом, тужилац цитира одредбу члана 130. став 1. Закона о полицији, којом се прописује извршење наређења надређеног полицијског службеника издато ради обављања послова. Наводи да у се образложењу оспореног решења наводи да је тужени ценио наводе из закључка, одбрану запосленог, исказе сведока, књиге

рапорта и друге изведене доказе, али се нигде не наводи на који је начин тужени извео оцену тих доказа, шта је из сваког од изведених доказа утврдио, како понаособ тако и у односу на друге доказе, што по мишљењу тужиоца оспорено решење чини незаконитим. Како тужени није правилно и потпуно утврдио све чињенице, нити је правилно применио материјални пропис, нити изрекао одговарајућу дисциплинску меру, иако је на то био обавезан сходно претходном решењу дисциплинске комисије МУП-а, то је по мишљењу тужиоца, повредио и одредбу члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку. Посебно напомиње да је тужени најгрубље занемарио и бројне олакшавајуће околности које стоје на страни тужиоца, да није дисциплински кажњаван, да има нерешено стамбено питање, да је добровољно напустио предметни стан пре принудног извршења, да се тужилац искрено кајао због целокупне ситуације, да има беспрекорну радну биографију, коректан и професионалан однос са свим колегама, а лошу породичну ситуацију и др. На основу изнетог тужилац сматра да ни на који начин није извршио тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 1. и 7. Закона о полицији. Предлаже да суд након одржане усмене расправе донесе пресуду којом тужбу уважава и поништава оспорено решење.

Тужени орган је, у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган, када је донео оспорено решење, којим је усвојио приговор тужиоца поништио и преиначио решење дисциплинског старешине Полицијске управе за град Београд ДС број 116-1/679 од 01.04.2011.године, у делу који се односи на правну квалификацију повреде службене дужности, а у осталом делу то решење правилно потврдио, јер је нашао да је у преосталом делу то решење донето у дисциплинском поступку који је у потпуности спроведен у складу са Законом о полицији ("Службени гласник РС", бр.101/05) и Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова ("Службени гласник РС", бр.8/06) и да је засновано на правилном и потпуно утврђеном чињеничном стању.

Ово стога јер из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је дисциплински старешина у поновном поступку, поступајући по налозима из решења туженог органа ДК број 116-14/2010 од 09.02.2010.године, правилно утврдио да тужилац није поступио по усменом налогу старешине издатом дана 27.08.2009.године, да се исели из стана у улици ... број ..., који је у власништву Републике Србије дат на коришћење МУП-у РС, у који се тужилац бесправно уселио у месецу јануару 2005.године, чиме је учинио тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 1. и 7. Закона о полицији, коју је првостепени орган квалификовао као „одбијање извршења или неизвршење или омаловажавање законитог службеног наређења старешине издатог у вршењу или поводом вршења службеног задатка“ и „понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима“ и теже повреде дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр.79/05) – „неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршење послова или налога претпостављеног“ и тужиоцу изрекао дисциплинску меру - новчана казна у износу од 50% од месечне плате запосленог у времену од три месеца, применом одредбе члана 159. став 1. тачка 1. Закона о полицији и члана 7. Уредбе о дисциплинској одговорности. Тужени орган је, по оцени суда правилно нашао да се у конкретном случају има применити Закон о полицији као *lex specialis*, јер се исти примењује на полицијске службенике и да је стога дисциплински старешина требало да примени само Закон о полицији, а не и Закон о државним службеницима. Због наведеног, правилно је тужени орган првостепено решење поништио, у делу који се односи на правну квалификацију у погледу теже повреде дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима. У погледу тешких повреда службене дужности из члана 157. став 1. тачка 1. и 7. Закона о полицији, тужени орган је правилно ове повреде квалификовао као „не извршавање, несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога постављеног“ и „понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима“. Ово због тога јер је правилно нашао да је тужилац својим понашањем, непоступањем по налогу од 27.08.2009.године, учинио повреду која му се ставља на терет, као и да бесправно усељавање у стан, који је додељен на коришћење другом полицијском службенику, несумњиво представља понашање које штети угледу службе, а уједно нарушава односе међу запосленима. При томе је тужени орган правилно нашао да је поступајући дисциплински старешина тужиоцу изрекао одговарајућу дисциплинску меру, имајући у виду тежину учињене тешке повреде службене дужности,

степен одговорности радника, којом приликом је ценио и све олакшавајуће и отежавајуће околности, сходно члану 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова. Како је тужени орган правилно закључио да је недвосмислено утврђено да је тужилац својим понашањем и поступањем извршио повреде службене дужности, то је правилно нашао да је у првостепеном поступку основано тужиоцу утврђена дисциплинска одговорност и да је овако одмерена дисциплинска мера сразмерна учињеној повреди и поред казненог имаће и превентивни карактер, којом ће се постићи сврха кажњавања. Правилном применом одредбе члана 233. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр.33/97 и 31/01, "Службени гласник РС", бр. 30/2010) тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења. При томе, Управни суд указује туженом органу на учињену грешку коју је начинио у означавању датума одржане седнице већа, коју је у уводу оспореног решења правилно означио као дан 18.10.2011.године, обзиром да је према записнику већања, који се налази у списима предмета, седница већа туженог органа, одржана 18.10.2011.године, а погрешно на крају оспореног решења означио као дан 17.10.2011.године, па је обавезан да ову грешку исправи посебним закључком донетим у смислу одредбе члана 209. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр.33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр.30/10).

Оцењујући наводе тужбе, којима тужилац у тужби указује да је у смислу одредбе члана 163б Закона о полицији, наступила застарелост вођења дисциплинског поступка, обзиром да је прошло више од две године од дана покретања дисциплинског поступка, који је покренут дана 04.11.2009.године, а оспорено решење је донето 18.10.2011.године, док је тужиоцу достављено тек 24.02.2012.године, после више од две године од дана покретања поступка, Управни суд налази да су неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Ово због тога јер одредба члана 163б Закона о полицији којом је у ставу 2. прописано да вођење дисциплинског поступка за тешке повреде службене дужности застарева протеком две година од покретања дисциплинског поступка, а у ставу 3. да апсолутна застарелост покретања и вођења дисциплинског поступка застарева протеком три године од извршења повреде, је додата Законом о изменама и допунама Закона о полицији који је објављен у „Службеном гласнику РС“, број 92/2011 од 07.12.2011.године, па како исти није био на снази у време вођења дисциплинског поступка у овој управној ствари, односно од момента покретања

дисциплинског поступка од 04.11.2009.године, до доношења оспореног решења 18.10.2011.године, иста одредба се није могла применити у конкретном случају, нити из садржине те одредбе закона, уколико би се применила на конкретан случај, произлази да је до доношења оспореног решења наступила застарелост покретања и вођења дисциплинског поступка у односу на тужиоца.

Оцењујући остале наводе тужбе, Управни суд налази да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер су истицани и у приговору тужиоца који је правилно оцењен од стране туженог органа са датим разлозима у оспореном решењу, које као правилне и потпуне, прихвата и овај суд.

Суд је у овом спору решавао без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.02.2014. године, 14 У 2769/12

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП/ВЈ